

paa sin Side var bleven dristigere, ja ligefrem syntes at gøre Tilnærmelser. Hun sad netop og tænkte paa, at det absolut ikke kunde være tilfældigt, naar han havde trykket hendes Haand saa fast, da han hjalp hende op i Vognen. Han var ogsaa et Par Gange rykket hende saa nær, at hun havde maattet flytte sig lidt for at undgaa, at deres Legemer berørte hinanden under Vognens Skumplen. Hvor tilfredsstillende det paa en Maade var for hende, at hun saa hurtigt havde kunnet bringe Jakobe i Forglemmelse, foruroligede det hende at mærke, hvordan Rollerne var i Færd med at ombyttes, saa at hun, der havde begyndt som den udæskende, nu var nær ved selv at blive den jagede.

Hun lod stadig Munden løbe, brugte sin dunkantede Vifte og lo overgivent, men var i Virkeligheden forstemt. Pantheon, Trajansøjlen, Titusbuen, — alt gled forbi, uden at hun saae noget.

Først Synet af Amfiteatret gjorde hende igen et Øjeblik nærværende. Her overvandt hun endog sin Magelighed og stod af Vognen for at komme ind og se Arenaen.

»Vi skulde jo have været i Madrid for at se en Tyrefægtning,« fortalte hun paa sit Østergades-Københavnsk, idet hendes hvidklædte Skikkelse ved Pers Arm forsvandt ind gennem de halvmørke, kølige Gange, der førte til den uhyre Stenkedels ørkenagtige Indre. »Men den dumme